er, at beskyldningen er sand. Vi sættes 100 år tilbage — vor undskyldning er ene den, at vi er opdraget under en elendig strafferetspleje. Som argument for loven hører jeg altid dette og kun dette: det har de godt af, de fyre — og det er det eneste, de har respekt for.

Jeg som læge ser anderledes på disse „fyre".

Der gives 3 klasser:

1) Folk, der ikke adskiller sig synderligt fra andre, de er familiefædre, erhverver sig livsophold — deres ulykke er, at alkohol virker heftigt på deres svage hjærner. De blive i rusen heftige, kåde og hensynsløse. Ved ringe modsigelse slaar de løs. Ved doms afsigelse bli'r et sådant individ straffet med læsterlige prygl — trods det han er familjefader og selv om han er over 40 år. — Sligt avler kun ondt.

2) er der „skrogene" — de defekte individer — de åndeligt uudviklede, de bli'r let hidsige, har stærke drifter — og handler blindt. De trækkes med dårlig arv efter epileptiske eller alkoholiske forældre. De er i besiddelse af en stærk irritabilitet samtidig med fuldkommen mangel på moralsk følelse.

For dem har den gamle § 39 nedsat straffen; efter forslaget skal disse som de andre straffes korporligt. På disse „skøre" hjærner gør straffen måske ringere skade, men absolut ingen nytte — de skal uskadeliggøres på anstalter — som vi blot endnu ikke har. Det er jo lettere at lønne et par pryglebødler, end bygge anstalter.

3) de „fødte" forbrydere, som ved sygdom i den spæde alder er hæmmet i udviklingen og gennem vore arbejderkvarterers dårlige hygiejne har pådraget sig den psykiske smitte, der næres af last og ender med forbrydelse. Tarveligt udrustede består deres livsindhold udelukkende i svir. Deres lede til planmæssigt arbejde gør dem til tyve. Den ringeste rus gør dem til voldsmænd. Overfor dem bør anvendes tvangsarbejde.

Pryglestraffens tilhængere siger: *det kan være, det er råt, men det er nyttigt — vi siger: det er tvivlsomt, om det er nyttigt. men det er i hvert fald råt.*

Derefter talte forfatteren *Johan Skjoldborg* om det heldbringende i at tale til slige individers bedre jeg — møde dem med forståelse og ikke med mistillid.

En personlig oplevelse, som taleren meddelte, illustrerede levende dette synspunkt. Dette lovforslag var en knytnæve i ansigtet paa vor tids humanistiske tankegang — det var selv som et bølleoverfald.

Efter et par bemærkninger af overlærer *Frants Rasmussen* afsluttede Oskar Johansen mødet med en stærk beklagelse over, at loven førtes igennem, inden vælgerne havde udtalt sig, samt hævdede, at skammen burde falde på hele ministeriet *Deuntzer*, den burde ikke bare tilskrives en uheldig ministers uheldige lune.

G. M.

Pryglelovens.

Der er én Ting ved denne ellers ikke utilstrækkeligt debatterede Pryglelov, som ikke synes mig behørigt paaagtet. Det er det, at kun *Mændene* faar den paa Samvittigheden.

Sæt nu, at Kvinderne var komne til at debutere parlamentarisk med Pryglelovens!

Hvor let kunde det ikke være hændt med de nuværende Udsigter, og hvor mærkeligt, at ikke Kvindesagens sande og kloge Uvenner har skyndt sig at fremme Kvindernes Stemmeret for at faa dem pudset paa Pryglestraffen og skamfere deres Entrè.

Det er menlig slet ikke sagt, at Kvinder just vilde stemme ugunstigt for Pryglelovens. Den samme Udvikling, der har gjort Mændene mildere, har jo gjort Kvinderne harmfuldere. Kvinder har stærkere Grunde end andre til at ønske Bølleinstinkter kraftslukkede. Det kan nok være, at de vilde lade Maalet hellige Straffemidlet.

Alberti's Begreber om det praktiske og økonomiske ved at betale Bøller med billige Prygl fremfor med en dyr Livsforsørgelse kunde maaske ogsaa nok for en stor Del være gaaet i Spænd med kvindelige Begreber. For vi er vist mange Kvinder, der ser med store Øjne paa den underlige Ting, at Straffe*maader* skal koste Staten saa forfærdelig mange Penge, og at det er forholdsvis saa forsvindende lidt, der kan afses til Folk, der kæmper redeligt for Tilværelsen fremfor til dem, der kæmper uredeligt.

Men om nu Pryglelovens var bleven vedtaget ved Kvindernes Medhjælp, hvad vilde det ikke sige? Intet mindre, end at saa stod Kvinderne der som levende Vidnesbyrd om, at nu var det brutale Køn ikke længer brutalt nok til at holde det svage Køn nede, og forkyndte som saa: „Se nu er det vor Tur til at være det brutale Køn!" Hvad igen kort og godt vilde sige, at Tiden nu, efter at have bugtet sig igennem saa mange Aarhundreder og være bleven en temmelig udviklet